

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: H. P.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27.1.2010, č.j. MV-92449/VS-2009,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27.1.2010, č.j. MV-92449/VS-2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 12.621,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27.1.2010 uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12.10.2009, č.j.:OAM-4780-31/TP-2009, jímž byla žalobci podle ust. § 87k odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podaná žalobcem podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR v rámci přechodného pobytu od 17.8.2007 a rodným listem prokázal, že je otcem nezletilé A. P. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že nezletilá nežije se svým otcem ve společné domácnosti, nýbrž je v péči svojí babičky paní V. H., neboť její matka a zároveň manželka žalobce paní I. P. se nachází ve výkonu trestu. Dále bylo zjištěno, že žalobce v současné době nežije spolu se svojí rodinou, nemá na území České republiky pracovní povolení a kromě dávek státní sociální podpory nemá jiný legální příjem. Rodičovský příspěvek byl žadateli přiznán teprve 20.8.2009 na základě žádosti ze dne 19.8.2009.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s rozkladovými námitkami žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí jeho žádosti.

V rozkladu ze dne 5.11.2009 žalobce nesouhlasil se závěrem Ministerstva vnitra, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen EU) dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona, a tedy nesplňuje jednu z podmínek ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tzn. podmínku, že je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce v rozkladu namítal, že ode dne uzavření manželství s paní I.P. a později i po narození dcery žili s manželkou a dcerou ve společné domácnosti, a to až do doby, kdy manželka nastoupila do výkonu trestu odnětí svobody. Vzhledem k věku dcery souhlasil, aby o ní pečovala její babička a aby dcera u ní bydlela. Dceru pravidelně navštěvuje, chodí s ní na procházky, finančně přispívá na náklady a podílí se na její výchově. Bytové podmínky tchýně žalobce však nedovolují, aby bydlel společně s dcerou a nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že jeho tvrzení o finanční podpoře dcery jsou nevěrohodná. Uvedl, že od svého bratra z Velké Británie dostává pravidelnou finanční výpomoc, která průměrně činí 800-1000 € měsíčně. Z těchto prostředků hradí své životní náklady, vypomáhá a nakupuje potřebné věci pro dceru. Namítal, že správní orgán nijak neposoudil, že s dcerou udržuje pravidelný kontakt, přispívá na její náklady a má k ní silný citový vztah. Po uplynutí doby výkonu trestu jeho manželky pak plánuje s manželkou pokračovat ve společném soužití.

V dalším rozkladu ze dne 9.11.2009 žalobce vyvracel závěr správního orgánu I. stupně, že by nesplnil podmínku postavení rodinného příslušníka občana ČR dle ust. § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 15a odst. 5 tohoto zákona. Uvedl, že bylo prokázáno, že je manželem paní I. P., která je státní občankou České republiky, což žalobce doložil oddacím listem. Je tedy nesporné, že žalobce ve vztahu ke své manželce postavení rodinného příslušníka občana ČR splňuje a poukázal také na to, že Ministerstvo vnitra jako správní orgán I. stupně vzalo za prokázané i splnění druhé podmínky nepřetržitého pobytu na území ČR v celkové délce dvou let.

K podanému rozkladu žalovaný na základě doloženého oddacího listu ze dne 27.2.2008, vydaného matrikou Úřadu městské části města Brna vzal za prokázané, že žalobce je manželem paní I. P., a že jejich manželství bylo uzavřeno. Žalovaný vzal rovněž za prokázané z rodného listu A. P., že žalobce je otcem nezletilé. Vycházeje z ust. § 15a odst. 1 písm. a), dále § 15a odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalovaný dovodil, že žalobci nesvědčí postavení rodinného příslušníka občana EU dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že by s ní žil ve společné domácnosti. Je však na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU z pohledu ust. § 15a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, neboť je manželem státní občanky České republiky paní I. P. Tuto rozkladovou námitkou žalovaný shledal jako oprávněnou s tím, že Ministerstvo vnitra tuto skutečnost ve svém rozhodnutí opominulo. Žalovaný se však dále zabýval otázkou, zda žalobce splňuje podmínku stanovené doby nepřetržitého přechodného pobytu na území ČR podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vyšel z právní úpravy dané hlavou IV zákona o pobytu cizinců, která se vztahuje na poměry rodinných příslušníků na území a zjistil, že žalobce nezískal povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana EU, jelikož nesplnil zákonné podmínky pro jeho vydání. Uvedl, že ust. § 87b odst. 1 upravuje povinnost rodinného příslušníka občana EU, který hodlá pobývat přechodně na území po dobu delší než 3 měsíce, požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Na přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU pak následně navazuje právě možnost vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona za podmínek zde uvedených, tedy i podmínky přechodného pobytu na území ČR. Žalovaný v této souvislosti vyšel ze zjištění ministerstva, že žalobce pobývá na území České republiky v rámci přechodného pobytu od 17.8.2007 na základě krátkodobých překlenovacích víz dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců a výjezdních víz (výjezdního příkazu), čehož ministerstvo dovodilo, že žalobce splňuje podmínku nepřetržitého

přechodného pobytu dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona. S tímto závěrem však žalovaný nesouhlasil, neboť pobyt rodinného příslušníka občana EU je třeba posuzovat podle právní úpravy obsažené v hlavě IVa podle ust. § 87a až 87aa tohoto zákona. Za přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU na území je tak možno považovat jeho pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b tohoto zákona. Dobu pobytu žalobce na území ČR na základě výjezdního příkazu dle ust. § 50 zákona o pobytu cizinců nelze považovat za přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU započitatelný do doby přechodného pobytu dle ust. § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona. Připustil však, že za přechodný pobyt lze považovat pobyt dle ust. § 87y zákona. V tomto případě však je třeba splnit podmínku společného soužití s občanem EU. Za nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky je dle názoru žalovaného nutno obecně chápat pobyt v zákonem předepsaných režimech, jehož jednotlivé doby pobytu na sebe navzájem navazují. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce, jakož to rodinný příslušník občana EU nespĺňuje podmínku nepřetržitého přechodného pobytu na území dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný doplnil, že v dané věci Ministerstvo vnitra nemělo povinnost zkoumat dopad svého rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť taková povinnost není v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovena.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Žalobce v podané žalobě napadenému rozhodnutí vytkl nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu věci, porušení ust. § 3 správního řádu a nesprávnou aplikaci hmotného práva. Poukázal na to, že žalovaný ministr vnitra zcela rozdílně od závěrů ministerstva v prvostupňovém rozhodnutí a zcela opačně vzal za prokázané, že žalobci sice svědčí právní postavení rodinného příslušníka občana EU, ale naproti tomu nesouhlasí s názorem ministerstva v tom, že u žalobce je splněna podmínka dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území ČR. Žalobce namítal, že výklad žalovaného, že za přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je pro účely ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nutno považovat jeho pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b citovaného zákona, nemá oporu v zákoně a navíc je nelogický. Při výkladu Ministra vnitra by bylo zjevně nadbytečné, aby zákon v ust. § 87h odst. 1 písm. b) odlišoval délku pobytu a dobu trvání právního postavení žadatele. Postačovalo, aby ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona vyžadovalo dobu přechodného pobytu na území a délku trvání právního postavení žadatele shodnou. Pokud totiž žadateli nesvědčí právní postavení rodinného příslušníka občana EU, je vyloučeno, aby mu bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Za této situace pak logicky není možné, aby mohl splnit podmínku dvou let přechodného pobytu, když bude pouze jeden rok v právním postavení rodinného příslušníka občana EU. Ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona také upravuje pouze přechodný pobyt, nikoliv povolení k přechodnému pobytu. Dle názoru žalobce v dané věci jeho pobyt byl realizován na základě právní fikce uvedené v ust. § 87y a také na základě výjezdního příkazu, kterým byl realizován jeho přechodný pobyt podle ust. § 17 písm. d) zákona. Namítal, že výklad ministra vnitra je nesprávný a způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra, jako orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě setrval na názoru, že pobyt rodinného příslušníka občana EU na území ČR upravuje speciálně hlava IVa zákona o pobytu cizinců, kde jsou upraveny podmínky pro získání jak přechodného pobytu na území České republiky, tak pro vydání povolení k trvalému pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU. Žalobce na území České republiky nezískal povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců a doba pobytu žalobce na území ČR na základě

výjezdního příkazu není dobou přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU započitatelná do doby přechodného pobytu podle § 87 odst. 1 písm. a) a b) zákona. Žalovaný proto neshledal námitky žaloby důvodné a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na svém stanovisku uplatněném v žalobě, tj. že výklad ministra vnitra o nepřetržité době přechodného pobytu na území ČR je vzhledem k dikci ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona nelogický. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně sám tuto podmínku délky přechodného pobytu na území nezpochybňuje a splnění této podmínky bylo v řízení před správním orgánem I. stupně prokázáno.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že za rozhodnou dobu pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) považuje dobu od 18.6.2007 do 18.6.2009, kdy žalobce požádal o povolení k trvalému pobytu, nicméně zmínila, že i před tím podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu dne 3.8.2007. Bez ohledu na posouzení data podání žádosti k trvalému pobytu však zastává názor, že podmínka dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území nebyla u žalobce splněna. Souhlasí s tím, že fikce přechodného pobytu dle § 87y nebo výjezdní příkaz opravňují cizince k přechodnému pobytu, ale v dané věci je otázkou, zda mezi platností těchto jednotlivých dílčích oprávnění, žalobce skutečně legálně pobýval na území České republiky. Žalovaný zjistil, že mezi těmito oprávněními není doba krytá legálním pobytem žalobce na území.

K dotazu soudu, jak žalovaný bez ohledu na časové hledisko pobytu žalobce na území nahlíží, na to, jaký přechodný pobyt cizince se zvažuje při aplikaci ust. § 87h odst. 1 písm. b), tj. zda je to pobyt rodinného příslušníka či jakýkoliv přechodný pobyt cizince na území České republiky, zástupkyně žalovaného uvádí, že jakékoliv oprávnění k přechodnému pobytu je relevantní a započitatelné do doby dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu na území s tím, že i výjezdní příkaz je takto započitatelný.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. , o pobytu cizinců na území České republiky ve znění platném v rozhodné době ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území,

Podle § 15a odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb. , o pobytu cizinců na území České republiky ve znění platném v rozhodné době rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,

Soud vycházejí z podkladů správního řízení a z uvedené právní úpravy, považuje za prokázané a mezi účastníky řízení za nesporné, že žalobce splňuje podmínku vydání povolení k trvalému pobytu spočívající v tom, že je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, a to z titulu jeho postavení jako manžela paní I. P., která je občankou České republiky a tedy i občanskou Evropské unie. V uvedeném posouzení

žalovaný napravit nesprávné právní posouzení postavení žalobce v řízení o jeho žádosti, když v tomto řízení ministerstvo nevzalo v úvahu rodinné poměry žalobce ve vztahu k manželce a posuzovalo toliko jeho vztah k nezletilé A. P.

Nicméně v napadeném rozhodnutí o rozkladu došlo k odlišnému náhledu žalovaného na splnění druhé podmínky nezbytné k povolení trvalého pobytu žalobce na území ČR a ačkoliv žalovaný vycházel z relevantního výkladu, že povolení trvalého pobytu podmiňuje prokázání dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu cizince na území České republiky, neobjasnil zásadní otázku pro aplikaci této podmínky, a sice, na jaké pobytové oprávnění zohlednitelné a započitatelné do uvedené doby 2 let nepřetržitého pobytu na území ČR žalobce na území ČR pobýval a v jakých časových mezích rento jeho pobyt trval..

Z napadeného rozhodnutí lze vysledovat, jaký přechodný pobyt považuje žalovaný za pobyt pro účely ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona. To vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný za relevantní přechodný pobyt považuje pobyt stanovený v § 87y zákona, tj. pobyt rodinného příslušníka občana EU (hlava IVa) za účelem vyčkání rozhodnutí o žádosti (tzv. překlenovací vízum), přičemž za přechodný pobyt nepovažuje výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců (hlava III), kteréžto ustanovení se netýká úpravy pobytu rodinného příslušníka EU. Z uvedeného vyplývá soulad s dalším hodnocením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že za přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je možné považovat toliko přechodný pobyt realizovaný na základě povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b zákona. Tomuto závěru odpovídá i vyjádření žalovaného k podané žalobě, že není-li výjezdní příkaz, na základě kterého žalobce pobýval na území České republiky, započítatelný do doby 2 let nepřetržitého přechodného pobytu rodinného příslušníka na území ČR, není splněna podmínka, že žalobce pobýval na území ČR po požadovanou dobu 2 let na přechodný pobyt. Z uvedeného vyplývá právní názor žalovaného, že za právně významný přechodný pobyt dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona pro účely udělení povolení k trvalému pobytu lze považovat toliko přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, který získal povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b zákona.

Soud vzhledem k žalobní námitce nelogičnosti výkladu paralelních podmínek ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona žalovaným, tj. k výkladu, že i podmínka dvouletého přechodného pobytu se váže toliko k rodinnému příslušníku občana, soud považoval za nezbytné zaujmout stanovisko k povaze přechodného pobytu pro účely ust. § 87h odst. 1 písm. b) cit. zákona.

Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že za přechodný pobyt, který podmiňuje povolení k trvalému pobytu, jež je nejvyšší a nejtrvalejší formou přijetí cizince na území ČR, nelze považovat jakýkoliv typ přechodného pobytu, jaký upravuje zákon č. 326/1999 Sb., když tento zákon pod přechodný pobyt podřazuje i v ust. § 16 a násl. např. krátkodobá víza různého významu, např. i výjezdní příkaz, která jistě nenáleží k hodnotám pobytových oprávnění, která by předznamenávala možnost vydání povolení k trvalému pobytu. Soud proto přisvědčuje žalovanému v tom, že pro účely udělení povolení k trvalému pobytu, musí jít o určitý typ kvalitního a kvalifikovaného oprávnění k přechodnému pobytu, aby tento typ pobytu mohl být zárukou pro trvalý statut cizince na území ČR. Takovým kvalitním a kvalifikovaným typem oprávnění je skutečně povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b, které je i v systematice zákona o pobytu cizinců obsaženo hlavě IVa a předchází úpravě trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU. Udělení trvalého pobytu cizinci, který je rodinným příslušníkem občana EU na území ČR by tedy mělo předcházet povolení k přechodnému pobytu založené na náležitostech požadovaných zákonem pro rodinného příslušníka EU dle ust. § 87b zákona, neboť jen takové povolení k přechodnému pobytu je třeba považovat za začátek a předstupeň nejvyšších a trvalých povolení k pobytu pro cizince, který z nějakého důvodu získal postavení rodinného příslušníka občana EU.

Na uvedeném nemůže nic změnit uvedená žalobní námitka, že není možné, aby cizinec měl splnit podmínku 2 let přechodného pobytu jako rodinný příslušník občana EU, kdy se současně umožňuje, že může být toliko 1 rok v právním postavení rodinného příslušníka občana EU. Uvedená žalobní námitka vychází z neúplného pojetí ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona a odhlíží od skutečnosti, že toto ustanovení nemíří toliko na případy udělení povolení k trvalému pobytu rodinným příslušníkům občana ČR, nýbrž vydání povolení upravuje širěji, vůči rodinným příslušníkům občana Evropské unie. V případech, kdy bude rozhodováno o žádosti o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, který v době přechodného pobytu na území ČR ještě nebude rodinným příslušníkem občana ČR, ale z nějakého důvodu se jím později stane a bude požadovat vydání povolení k trvalému pobytu, bude zřejmý rozdíl mezi podmínkou dvouletého přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU a podmínkou, že současně musí být minimálně 1 rok rodinným příslušníkem občana ČR. To znamená, že citované zákonné ustanovení postihuje jak podmínky pro rodinné příslušníky občana EU, tak podmínky pro rodinného příslušníka občana ČR, jen v některých případech, kdy jde zkoumán přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, který je zároveň rodinným příslušníkem občana ČR (jako je tomu u žalobce), mohou tyto podmínky splývat a vytvářet domnění nelogické právní úpravy. Nicméně právní úprava platná v době rozhodování správních orgánů byla dle důvodové zprávy k zákonu přijata v důsledku požadavku na zpřísnění podmínek pro udělování povolení k trvalému pobytu právě pro účelová jednání cizinců vedoucí k získání pobytových oprávnění bez časového omezení svého postavení jako rodinného příslušníka občana ČR a promítla se právě v požadavku na určitou dobu trvání postavení rodinného příslušníka občana ČR. Soud proto neshledává důvodnou žalobní námitku směřující do nesprávného výkladu podmínek ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro nelogičnost právní úpravy, týkající se postavení rodinného příslušníka občana ČR, když žalobcovy námitky, a to i v podaném rozkladu, totiž nerozlišují cíle úpravy z hlediska postavení rodinných příslušníků občana EU a rodinných příslušníků občana ČR.

Aby správní orgány mohly v případě žalobce zjistit splnění podmínky dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu žalobce jako rodinného příslušníka občana ČR na území ČR bylo nutné vymezit časovou hranici, od kdy lze tento pobyt časově odvíjet, tj. hranici, kdy se žalobce uzavřením manželství stal rodinným příslušníkem občana EU a dále, na základě jakých povolení ve smyslu názoru žalovaného započítatelných do dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu žalobce na území České republiky pobýval. V uvedeném směru rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neobsahují žádné skutečnosti a úvahy, na základě kterých by bylo možné přezkoumat, zda žalobce naplnil uvedenou dobu pro povolení k trvalému pobytu právě na základě povolení či oprávnění, které lze jako přechodné a předcházející udělení trvalého pobytu na území ČR zohlednit. Tyto údaje o povolených pobytech a jejich časových souvislostech a návaznostech v rozhodnutích absentují, zčásti je obsahuje podklad ve spise označen jako „Žádost o poskytnutí informací k cizinci ...“ ze dne 12.1.2010“. Tato listina a ani jiný případný podklad však nebyly zvažovány v prvostupňovém rozhodnutí proto, že ministerstvo vnitra z důvodu svých závěrů postavených na hodnocení rodinných poměrů žalobce, se délkou jeho přechodného pobytu na území nezabývalo a žalovaný sice charakter pobytu žalobce na území vzal za základ svého rozhodnutí, nicméně nedostatky prvostupňového rozhodnutí nenapravit a nevymezil, od jaké doby a jaký přechodný pobyt, pokud byl žalobci povolen, a byl také *nepřetržitý* lze dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona zohlednit. Uvedený nedostatek nadto umocňuje překvapivé vyjádření zástupkyně žalovaného při ústním jednání před soudem, které zpochybňuje přesvědčivost závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, když na výslovný dotaz soudu, jaký přechodný pobyt žalovaný považuje za relevantní z hlediska ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona, zda je to pobyt rodinného příslušníka či jakýkoliv přechodný pobyt cizince na území České republiky, zástupkyně uvedla, že jakékoliv oprávnění k přechodnému pobytu je relevantní a započítatelné.

Na základě uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek vymezení délky přechodného pobytu žalobce na území ČR jako relevantní podmínky nezbytné pro posouzení, zda lze žalobci na území ČR povolit trvalý pobyt či nikoliv. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch. Soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, a to za 2 úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, další 2 podání s důkazními návrhy) dle (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné do 31.12.2012, za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč (účast u ústního jednání) dle cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné po 1.1.2013 a dále za 3x paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1.772,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 8.200,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Dále soud připočetl k nákladům výdaje cestovného a náhrad za cestu právního zástupce na trase Brno- Praha a zpět ve výši 2.649,- Kč dle vyúčtování právního zástupce žalobce. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 12.621,- Kč. Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. listopadu 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.